

F. t. l. vedr. banker og sparekasser m.v.

rest, at det er det pågældende institut selv, der meddeler oplysningerne til tredjemand. Oplysninger om et instituts kunder kan kun videregives med disses samtykke.

Afgrænsningen af, om der foreligger samtykke, er vanskelig. Dette gælder naturligvis særligt, hvor samtykke ikke er givet udtrykkeligt, men stiltiende. Et samtykke kan ligeledes gives til såvel videregivelse af alle oplysninger i en sag, som til videregivelse af en enkelt eller enkelte oplysninger.

Et samtykke kan ofte have karakter af en anmodning om Finanstilsynets bekræftelse af et givent forhold eksempelvis over for pressen. I en sådan situation vil et samtykke til, at tilsynet kan videregive en enkelt eller enkelte oplysninger - taget ud af en større sammenhæng - kunne give et ufuldstændigt eller forvrænget billede af en sag eller et begivenhedsforløb. Finanstilsynet vil som udgangspunkt ikke have mulighed for at fremkomme med supplerende eller korrigerende oplysninger.

En anden tænkelig følge af samtykke er den situation, hvor et institut og en kunde giver samtykke til videregivelse af oplysninger og andre føler sig presset til at gøre det samme.

Det er ikke utænkeligt, at dette vil kunne påvirke institutternes ledelse til at vise tilbageholdenhed med hensyn til de oplysninger, der gives Finanstilsynet til brug for tilsynsvirksomheden. Det vil især kunne afholde institutterne fra af egen drift at videregive relevante oplysninger til Finanstilsynet.

Det foreslås på denne baggrund, at institutter under tilsyn ikke skal kunne give samtykke til, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger.

I stk. 3 er foretaget en præcisering af, at Finanstilsynet af egen drift i årsberetning m.v. i summarisk eller sammenfattende form kan offentliggøre oplysninger. Det afgørende er, at det enkelte institut eller dets kunder ikke kan identificeres.

Stk. 4 hidrører fra artikel 16 i 2. banksamordningsdirektiv. Bestemmelsen svarer med visse præciseringer til den gældende bank- og sparekasselov § 50 b, stk. 2, nr. 2, der sikrer, at parterne i en civil retssag kan få udleveret oplysninger fra Finanstilsynet, såfremt instituttet er erklæret konkurs.

EU-begrebet »likvidation ved domstolskendelse« findes ikke i den danske lovgivning, og vil derfor ikke kunne anvendes i praksis. Det er derfor fundet mest korrekt at udtage dette begreb af lovteksten.

Det er endvidere præciseret, at oplysninger om kunders forhold ikke kan videregives, samt at fortroligheden med hensyn til oplysninger om tredjemand, der medvirker i forsøg på at redde instituttet, også gælder

efter, at denne medvirken er ophørt. Bestemmelsen svarer til den administrative praksis på området og fremgår nu af et særskilt stykke.

Stk. 5 indeholder regler om de særlige tilfælde, hvor Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger. Rækkefølgen i bestemmelsen er systematiseret, idet man har samlet først de tilfælde, hvor der kan videregives fortrolige oplysninger til danske myndigheder m.v. (nr. 1-13), derefter myndigheder m.v. inden for EU- og EØS-samarbejdet (nr. 14-15) og endelig myndigheder i tredjelande (nr. 16 og 17).

Bestemmelsen, om at tilsynet under visse omstændigheder kan videregive fortrolige oplysninger til parterne i en civil retssag, fremgår nu af et særskilt stk. 4. Begrundelsen herfor er, at bestemmelsen er atypisk i forhold til de i stk. 5 opregnede undtagelser, da der ikke er tale om en myndighed eller lignende.

Herudover er der i stk. 5 sket en præcisering i enkelte bestemmelser, og der er indføjet 2 nye bestemmelser (nr. 1 og 9).

Nr. 1 gennemfører dele af artikel 16 i 2. bank-samordningsdirektiv. Ændringen foreslås på baggrund af vedtagelsen af lov nr. 414 af 26. juni 1998 om ændring af lov om værdipapirhandel m.v. og forskellige andre love.

I denne lov præciseres det med en ændring af værdipapirhandelslovens § 83, stk. 2, 1. pkt., at Fondsrådet er et uafhængigt, kollegialt råd.

Vedtægelsen af lov nr. 414 har derfor betydet, at det er nødvendigt at udnytte direktivets hjemmel til at etablere en adgang for tilsynsmyndigheder til at udveksle oplysninger indbyrdes.

Nr. 2 svarer til gældende praksis. I bestemmelsen præciseres det, at fortrolige oplysninger kan videregives i forbindelse med efterforskning og strafforfølgning af strafbare forhold, der er omfattet af straffeloven eller tilsynslovgivningen, det vil sige de love, som administreres af Finanstilsynet.

Den gældende bestemmelse omfatter forhold, der er omfattet af straffelovgivningen. Det er uklart, hvad der forstås ved udtrykket straffelovgivningen. Hertil kommer, at den gældende bestemmelse synes at forudsætte, at der utvivlsomt foreligger en overtrædelse.

Afgørelse af, om der foreligger en overtrædelse af tilsynslovgivningen eller straffeloven, kræver ofte en grundig efterforskning og bevisbedømmelse, førend det endeligt kan fastslås, at en overtrædelse foreligger. Finanstilsynet har i langt de fleste tilfælde hverken hjemmel til eller mulighed for at foretage en sådan efterforskning. Som følge heraf er bestemmelsens formulering præciseret således, at fortrolige oplysninger kan videregives til brug for efterforskningen af en for-